

дѣто и азъ съ невѣрството си, като си очаввахъ още белята, едвамъ сега почувствовахъ голѣмъ страхъ, щото ако би да ни нападнатъ, пѣша немога свари да избѣгна, зехъ си вече нарочно приготвената тояга съ бохчата на грѣбътъ и се опжихъ веке къмъ Стара-Загора, безъ да чагамъ още другитѣ; защото зе вече да се мръкнова и слънцето вече падна, врѣмето се малко позахлади и стана сгодно за пжтъ, като оставихъ горнитѣ въ окайванието имъ и конницата, която взе да се качва на коньетѣ си и да трѣтва съ всичкитѣ останжли други и Диня Кесима.

Като трѣгнахъ, пжтътъ ми се прѣдстави една приятна и прѣлестна картина, жива душа малко стана, добитѣкъ едръ на селото тукъ-тамъ се мѣркаше запасенъ на зелената трѣва, врѣмето се захлади, слънцето вече на мръянованше, азъ съмъ само останжлъ най-наподирь отъ всичкитѣ людие; та зехъ да се кая по пжтътъ, като ми патегноваше бохчичката на грѣбътъ, тукъ я менихъ, тамъ я мѣнихъ, поиспотихъ се, едно отъ това, друго отъ биеннето на съвѣстѣта ми, че излѣзохъ най-слабоуменъ, дѣто да се излагамъ на тия мжки, да си невѣрва съ людиетъ, ами да тегля; нѣ се утѣшавахъ, че азъ отъ край врѣме все така тегля съ тия пжтища пѣша; та тии сж станжли причина гдѣто много отъ животѣтъ ми се е изпорилъ напраздно, каквото и да мисля и обсждамъ сега, не хваща мѣсто; защото не направихъ съ врѣме както трѣбваше, разбира се, падаше ми се да се понакажа, че иначе не дохождахъ въ съзнание. Въ това врѣме поглѣднахъ назадъ и що да видишь! хубавата весела Карабурунска надъ село зелена поляна, прѣдставяше единъ милъ и съ слабъ духъ характеръ, напомнѣваше нѣщо грозно, печално тѣй като че нѣма вече връщание назадъ, макаръ вечерния приятни зефиръ да бѣше распрострѣлъ тѣнкорупната си въздушна мрѣжа, като разлюляваше и расхлаждаваше всичко по нея; но сега за послѣдно ще вижда той работната сила да прѣстава, като ще се прощава съ нея за всекога, като отъ грубия викъ на говедаря, тѣй и съ звуковетѣ на мелодическия мѣдни кавалъ на нощния му господаръ овчара съ свойтѣ бѣли и